

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลวิจัย เรื่อง “ความต้องการการส่งเสริมให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของสวนสับปะรดภูเก็ต อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต” ใช้แบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์เกษตรกร

นำเสนอผลการวิเคราะห์โดยใช้วิธีการบรรยายประกอบตาราง ตามลำดับ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลสภาพเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกรผู้ปลูกสับปะรด อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต

ส่วนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ส่วนที่ 3 ความต้องการการส่งเสริมสวนสับปะรดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ส่วนที่ 4 แนวทางการพัฒนาสวนสับปะรดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามผู้นำชุมชน ตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และตัวแทนส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวสวนสับปะรดภูเก็ต ในอำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์เกษตรกร

ส่วนที่ 1 ข้อมูลสภาพเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกรผู้ปลูกสับปะรด อำเภอธลาง จังหวัดภูเก็ต

จากการศึกษาสภาพเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกรผู้ปลูกสับปะรด อำเภอธลาง จังหวัดภูเก็ต ผลการศึกษาปรากฏ ดังนี้

สภาพเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกร ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สมาชิกในครัวเรือน พื้นที่ถือครอง พื้นที่ปลูกสับปะรดภูเก็ต ปริมาณผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ สภาพการปลูก ต้นทุนการผลิตเฉลี่ยต่อไร่ รายได้จากสวนสับปะรด สถานที่ท่องเที่ยวใกล้เคียง และถึงอำนวยความสะดวกในสวนสับปะรดภูเก็ต ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงเป็นค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุด และค่าสูงสุด ตามตารางที่ 4.1– 4.6 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 เพศและอายุของเกษตรกร

N = 36		
รายการ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	27	75.0
หญิง	9	25.0
อายุ (ปี)		
น้อยกว่า 46	5	13.9
46 – 55	8	22.2
56 – 65	18	50.0
มากกว่า 65	5	13.9
ค่าต่ำสุด = 25 ค่าสูงสุด = 73 ค่าเฉลี่ย = 55.97		
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 10.652		

จากตารางที่ 4.1 พบว่า

เพศ เกษตรกร ร้อยละ 75.0 เป็นเพศชาย และ ร้อยละ 25.0 เพศหญิง

อายุ เกษตรกร ร้อยละ 50.0 มีอายุอยู่ในช่วง 56 - 65 ปี ร้อยละ 22.2 มีอายุ 46 – 55 ปี ร้อยละ 13.9 อายุต่ำกว่า 45 และมากกว่า 65 ปี อายุเฉลี่ย 55.97 ปี

ตารางที่ 4.2 ระดับการศึกษาของเกษตรกร และจำนวนสมาชิกในครัวเรือน

N = 36

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	15	41.7
มัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า	8	22.2
มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือปวช.	6	16.7
อนุปริญญา หรือปวส.	3	8.3
ปริญญาตรี	4	11.1
จำนวนสมาชิกในครัวเรือน		
1 – 3 คน	13	36.1
4 – 6 คน	20	55.6
มากกว่า 6 คน	3	8.3
ค่าต่ำสุด = 1 ค่าสูงสุด = 7 ค่าเฉลี่ย = 4.17		
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.540		

จากตารางที่ 4.2 พบว่า

ระดับการศึกษา เกษตรกร ร้อยละ 41.7 จบการศึกษาระดับประถมศึกษา ร้อยละ 22.2 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า ร้อยละ 16.7 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือปวช. ร้อยละ 11.1 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี และร้อยละ 8.3 จบการศึกษาระดับอนุปริญญาหรือปวส.

จำนวนสมาชิกในครัวเรือน เกษตรกร ร้อยละ 55.6 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนอยู่ระหว่าง 4 - 6 คน ร้อยละ 36.1 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนอยู่ระหว่าง 1 - 3 คน และร้อยละ 8.3 มีจำนวนสมาชิกในครัวเรือนมากกว่า 6 คน โดยจำนวนสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ย 4.17 คน

ตารางที่ 4.3 พื้นที่ถือครองที่ดินทั้งหมด และพื้นที่ปลูกสับปะรดภูเก็ต

N = 36

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
พื้นที่ถือครองที่ดินทั้งหมด (ไร่)		
ไม่มีที่ดินถือครอง	11	30.6
ไม่เกิน 10	10	27.8
11 – 20	8	22.2
มากกว่า 20	7	19.4
ค่าต่ำสุด = 1 ค่าสูงสุด = 120 ค่าเฉลี่ย = 24.14		
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 31.124		
พื้นที่ปลูก(ไร่)		
ไม่เกิน 10.0	15	41.7
10.1 – 20.0	9	25.0
มากกว่า 20	12	33.3
ค่าต่ำสุด = 2.0 ค่าสูงสุด = 100.0 ค่าเฉลี่ย = 26.042		
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 26.090		

จากตารางที่ 4.3 พบว่า

พื้นที่การถือครองที่ดินทั้งหมด เกษตรกร ร้อยละ 30.6 ไม่มีพื้นที่การถือครองที่ดิน ร้อยละ 27.8 มีพื้นที่การถือครองที่ดินทั้งหมดไม่เกิน 10 ไร่ ร้อยละ 22.2 มีการถือครองที่ดินทั้งหมด 11 – 20 ไร่ และร้อยละ 19.4 มีพื้นที่การถือครองที่ดินมากกว่า 20 ไร่ โดยพื้นที่ถือครองที่ดินทั้งหมดเฉลี่ย 24.14 ไร่

พื้นที่ปลูก เกษตรกร ร้อยละ 41.7 มีพื้นที่ปลูกไม่เกิน 10.0 ไร่ ร้อยละ 33.3 มีพื้นที่ปลูกมากกว่า 20 ไร่ และร้อยละ 25.0 มีพื้นที่ปลูก 10.1 – 20.0 ไร่ โดยพื้นที่ปลูกเฉลี่ย 26.042 ไร่

ตารางที่ 4.4 ปริมาณผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่และสภาพการปลูกสับปะรดภูเก็ตของเกษตรกร

N = 36

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ปริมาณผลผลิตเฉลี่ย (ตันต่อไร่)		
ไม่เกิน 2	5	13.9
2.1 – 3.0	18	50.0
3.1–4.0	9	25.0
มากกว่า 4.0	4	11.1
ค่าต่ำสุด = 2 ค่าสูงสุด = 5 ค่าเฉลี่ย = 3.20		
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.744		
สภาพการปลูก		
ปลูกเป็นพืชเดี่ยว	2	5.6
ปลูกเป็นพืชแซมในสวนยางพารา	32	88.8
ปลูกเป็นพืชเดี่ยวและพืชแซมในสวนยางพารา	2	5.6

จากตารางที่ 4.4 พบว่า

ปริมาณผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ เกษตรกร ร้อยละ 50.0 มีปริมาณผลผลิตสับปะรดเฉลี่ย 2.1 – 3.0 ตันต่อไร่ ร้อยละ 25.0 มีปริมาณผลผลิตเฉลี่ย 3.1 – 4.0 ตันต่อไร่ ร้อยละ 13.9 มีปริมาณผลผลิตเฉลี่ยไม่เกิน 2 ตันต่อไร่ และร้อยละ 11.1 มีปริมาณผลผลิตเฉลี่ยมากกว่า 4.0 ตันต่อไร่ โดยจำนวนผลผลิตเฉลี่ย 3.2 ตันต่อไร่

สภาพการปลูก เกษตรกร ร้อยละ 88.8 ปลูกสับปะรดภูเก็ตแซมสวนยางพารา และร้อยละ 5.6 ปลูกเป็นพืชเดี่ยวและปลูกทั้งสองลักษณะ คือ พืชเดี่ยวและพืชแซมในสวนยางพารา

ตารางที่ 4.5 ต้นทุนการผลิตเฉลี่ยต่อไร่และรายได้จากสวนสับปะรดภูเก็ต

N = 36

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต้นทุนการผลิตเฉลี่ย (บาทต่อไร่)		
น้อยกว่า 10,000	7	19.4
10,000 – 19,999	22	61.1
20,000 – 29,999	6	16.7
30,000 ขึ้นไป	1	2.8
ค่าต่ำสุด = 6,000 ค่าสูงสุด = 30,000 ค่าเฉลี่ย = 14,847.22		
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 6,477.23		
รายได้จากสวนสับปะรดภูเก็ตใน 1 รอบการผลิต (14 เดือน)		
(บาท)		
ไม่เกิน 100,000	6	16.7
100,001 – 400,000	13	36.1
400,001 – 700,000	5	13.9
700,001 – 1,000,000	3	8.3
มากกว่า 1,000,000	9	25.0
ค่าต่ำสุด = 35,000 ค่าสูงสุด = 2,000,000		
ค่าเฉลี่ย = 648,964.40		
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 625,938.1		
รายได้เฉลี่ย (บาทต่อไร่)		
ไม่เกิน 10,000	4	11.1
10,001 – 20,000	10	27.8
20,001 – 30,000	9	25.0
30,001 – 40,000	6	16.7
40,001 – 50,000	5	13.9
มากกว่า 50,000	2	5.6
ค่าต่ำสุด = 50,000 ค่าสูงสุด = 90,000 ค่าเฉลี่ย = 28,322		
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 17,064.3		

จากตารางที่ 4.5 พบว่า

ต้นทุนการผลิตเฉลี่ยต่อไร่ เกษตรกร ร้อยละ 61.1 มีต้นทุนการผลิตเฉลี่ย 10,000–19,999 บาทต่อไร่ ร้อยละ 19.4 มีต้นทุนการผลิตเฉลี่ยน้อยกว่า 10,000 บาทต่อไร่ ร้อยละ 16.7 มีต้นทุนการผลิตเฉลี่ย 20,000 – 29,999 บาทต่อไร่ และร้อยละ 2.8 มีต้นทุนการผลิตเฉลี่ย 30,000 บาทต่อไร่ โดยต้นทุนการผลิตเฉลี่ย 14,847.22 บาทต่อไร่

รายได้จากสวนสับปะรดฤดูเกิด ใน 1 รอบการผลิต(14 เดือน) เกษตรกร ร้อยละ 36.1 มีรายได้จากสวนสับปะรดใน 1 รอบการผลิต 100,001- 400,000 บาท ร้อยละ 25.0 มีรายได้จากสวนสับปะรดใน 1 รอบการผลิตมากกว่า 1,000,000 บาท ร้อยละ 16.7 มีรายได้จากสวนสับปะรดฤดูเกิดใน 1 รอบการผลิตไม่เกิน 100,000 บาท ร้อยละ 13.9 มีรายได้จากสวนสับปะรดฤดูเกิดใน 1 รอบการผลิต 400,001 – 700,000 บาท และร้อยละ 8.3 มีรายได้จากสวนสับปะรดฤดูเกิดใน 1 รอบการผลิต 700,001 – 1,000,000 บาท โดยรายได้จากสวนสับปะรดฤดูเกิดใน 1 รอบการผลิตเฉลี่ย 648,964.40 บาท

รายได้จากสวนสับปะรดเฉลี่ยต่อไร่ เกษตรกร ร้อยละ 27.8 มีรายได้จากสวนสับปะรดเฉลี่ย 10,001 – 20,000 บาทต่อไร่ ร้อยละ 25.0 มีรายได้จากสวนสับปะรดเฉลี่ย 20,001 – 30,000 บาทต่อไร่ ร้อยละ 16.7 มีรายได้จากสวนสับปะรดเฉลี่ย 30,001 – 40,000 บาทต่อไร่ ร้อยละ 13.9 มีรายได้จากสวนสับปะรดเฉลี่ย 40,001 – 50,000 บาทต่อไร่ ร้อยละ 11.1 มีรายได้จากสวนสับปะรดเฉลี่ยไม่เกิน 10,000 บาทต่อไร่ และร้อยละ 5.6 มีรายได้จากสวนสับปะรดเฉลี่ยมากกว่า 50,000 บาทต่อไร่ โดยรายได้จากสวนสับปะรดเฉลี่ย 28,322 บาทต่อไร่

ตารางที่ 4.6 สถานที่ท่องเที่ยวใกล้เคียงในชุมชนของเกษตรกร

N = 36		
รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สถานที่ท่องเที่ยวใกล้เคียงในชุมชนของเกษตรกร		
หาดลายัน	3	8.3
หาดในยาง	6	16.7
หาดไม้ขาว	3	8.3
น้ำตกโตนไทร	6	16.7
น้ำตกบางแป	4	11.1

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

N = 36

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สถานที่ท่องเที่ยวใกล้เคียงในชุมชนของเกษตรกร*		
เขาพระแทว	1	2.8
อ่าวปอ	2	5.5
อนุสรณ์สถานทุ่งกลางชนะศึก	2	5.5
วัดพระทอง	4	11.1
ระยะห่างจากแหล่งท่องเที่ยว (กิโลเมตร) *		
ไม่เกิน 2.0	6	16.7
2.1 – 4.0	12	33.3
4.1 – 6.0	8	22.2
มากกว่า 6.0	3	8.3

* ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 4.6 พบว่า

สถานที่ท่องเที่ยวใกล้เคียงชุมชน ร้อยละ 16.7 อยู่ใกล้หาดในยางและน้ำตกโดนไพร ร้อยละ 11.1 อยู่ใกล้ลำน้ำตกบางแปและวัดพระทอง ร้อยละ 8.3 อยู่ใกล้หาดลายันและหาดไม้ขาว ร้อยละ 5.5 อยู่ใกล้อ่าวปอและอนุสรณ์สถานทุ่งกลางชนะศึก และร้อยละ 2.8 อยู่ใกล้เขาพระแทว

ระยะห่างจากแหล่งท่องเที่ยว ร้อยละ 33.3 อยู่ห่างจากแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ 2.1 – 4.0 กิโลเมตร ร้อยละ 22.2 อยู่ห่างจากแหล่งท่องเที่ยว 4.1 – 6.0 กิโลเมตร ร้อยละ 16.7 อยู่ห่างจากแหล่งท่องเที่ยวไม่เกิน 2.0 กิโลเมตร และร้อยละ 8.3 อยู่ห่างจากแหล่งท่องเที่ยวมากกว่า 6.0 กิโลเมตร

ตารางที่ 4.7 สิ่งอำนวยความสะดวกในสวนสับปะรดของเกษตรกร

N = 36

รายการ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
สิ่งอำนวยความสะดวกในสวนสับปะรด		
ไม่มี	33	91.7
ที่มีจอรถ	3	8.3
ห้องน้ำ	2	5.5
ที่นั่งพัก	2	5.5

ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ร้อยละ 91.7 ของสวนสับปะรดของเกษตรกร ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวก ร้อยละ 8.3 มีที่จอดรถ และร้อยละ 5.5 มีห้องน้ำและที่นั่งพัก

ตารางที่ 4.8 ความคิดเห็นต่อการพัฒนาสวนสับปะรดเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกร

N = 36

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความคิดเห็นต่อการพัฒนาสวนสับปะรดเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกร		
พัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรไม่ได้	15	41.7
พัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรได้	21	58.3
กิจกรรมที่เกษตรกรจะพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร *		
สร้างจุดสาธิต เรียนรู้ การปลูก ดูแลรักษา การเก็บเกี่ยวสับปะรด	16	44.4
จัดทำซุ้มถ่ายภาพ	17	47.2
จัดทำจุดพักนักท่องเที่ยว จำหน่ายของที่ระลึก	5	13.9
บริการท่องเที่ยวชมสวน ชิม ซื้อป	15	41.7
ทำจุดพักรับประทานอาหาร	1	2.8

*ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 4.8 พบว่า

การพัฒนาสวนสลับประดุกี้ตของเกษตรกรเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร เกษตรกร ร้อยละ 58.3 มีความคิดเห็นว่าจะสามารถพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรได้ และร้อยละ 41.7 มีความคิดเห็นว่าจะไม่สามารถพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรได้

กิจกรรมที่เกษตรกรจะพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร เกษตรกรที่มีความคิดว่าจะสามารถพัฒนาสวนสลับประดุกี้ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวได้ ร้อยละ 47.2 จะจัดทำซุ้มถ่ายภาพ ร้อยละ 44.4 จะจัดทำจุดสาธิต เรียนรู้ การปลูก ดูแลรักษา และการเก็บเกี่ยวสลับประดุกี้ต ร้อยละ 41.7 จะจัดกิจกรรมบริการท่องเที่ยวชมสวน ชม ซื่อป ร้อยละ 13.9 จะจัดทำจุดพักนักท่องเที่ยว จำหน่ายของที่ระลึก และร้อยละ 2.8 จะจัดทำจุดพักรับประทานอาหาร

ส่วนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

การศึกษาความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรผู้ปลูกสับปะรด โดยให้เกษตรกรเลือกตอบ 20 ข้อ ถ้าตอบถูกให้คะแนน 1 คะแนน และถ้าตอบผิดให้คะแนน 0 คะแนน ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงเป็นค่าความถี่ ค่าร้อยละ ตามตารางที่ 4.9– 4.10 ดังนี้

ตารางที่ 4.9 ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรผู้ปลูกสับปะรด

N = 36		
ข้อที่	ประเด็นคำถาม	ตอบถูกต้อง (ร้อยละ)
1	การท่องเที่ยวเชิงเกษตรหมายถึง การท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นกิจกรรม การเกษตร นักท่องเที่ยวสามารถเข้ามาสัมผัสชีวิตของเกษตรกร มีการ เยี่ยมชมกิจกรรมทางการเกษตร และอาจร่วมกิจกรรมนั้นด้วย	34 (94.4)
2	บริการทางการท่องเที่ยว ได้แก่ ที่พัก ร้านอาหาร การนำเที่ยว เป็นต้น ซึ่ง การบริการดังกล่าวนักท่องเที่ยวไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ (เฉลย : บริการทางการท่องเที่ยว ได้แก่ ที่พัก ร้านอาหาร การนำเที่ยว เป็นต้น โดยเจ้าของบ้านคิดค่าบริการแบบมิตรภาพ)	27 (75.0)
3	การท่องเที่ยวเชิงเกษตรไม่ก่อให้เกิดการหมุนเวียนรายได้และการกระจาย ความเจริญไปสู่ภูมิภาคเนื่องจากรายได้เกิดกับเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวและ การอนุรักษ์วิถีเกษตรแบบดั้งเดิม (เฉลย : การท่องเที่ยวเชิงเกษตรก่อให้เกิดการหมุนเวียนรายได้และการ กระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค)	20 (55.6)
4	การท่องเที่ยวเชิงเกษตร เป็นการอนุรักษ์อาชีพเกษตรกรรม	36 (100.0)
5	ฟาร์มท่องเที่ยวเกษตร เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรที่ดำเนินการโดย เกษตรกรรายย่อย (เฉลย : ฟาร์มท่องเที่ยวเชิงเกษตร เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ดำเนินการโดย เกษตรกรรายใหญ่ ส่วนเกษตรกรรายย่อยอาจจัดเป็นโฮมสเตย์)	4 (11.1)
6	ตลาดสินค้าเกษตรเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร	8 (22.2)

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

N = 36

ข้อที่	ประเด็นคำถาม	ตอบถูกต้อง (ร้อยละ)
7	โครงการหลวงเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร	23 (63.9)
8	ทิวทัศน์ ความประทับใจจากลมฟ้าอากาศ วิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของชุมชน และกิจกรรมทางการท่องเที่ยว เป็นสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้อยากเดินทางเข้าไปท่องเที่ยว	33 (91.7)
9	การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้อย่างสะดวกและปลอดภัย เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางเข้าไปท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวได้	36 (100.0)
10	การนำเที่ยวชมสวนผลไม้ เป็นรูปแบบหนึ่งของกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตร	36 (100.0)
11	การเตรียมความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร คือ การปรับปรุงภูมิทัศน์ โดยการเปลี่ยนแปลงสภาพพื้นที่ทั้งหมด (เฉลย : การเตรียมความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร คือ การปรับปรุงภูมิทัศน์ให้เกิดสุนทรียภาพ โดยมีการเปลี่ยนแปลงสภาพธรรมชาติของสวนไร่นาให้น้อยที่สุด)	14 (38.9)
12	การเตรียมความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ต้องมีการพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องอย่างสม่ำเสมอ	35 (97.2)
13	ด้านการตลาดท่องเที่ยวเชิงเกษตร ควรตั้งราคา ค่าผ่านประตู ค่านำเที่ยว ค่าที่พัก ค่าอาหารให้ต่ำที่สุด เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว (เฉลย : ด้านการตลาดท่องเที่ยวเชิงเกษตร ควรตั้งราคาที่เหมาะสม ประกอบด้วย ค่าผ่านประตู ค่านำเที่ยว ค่าที่พัก ค่าอาหาร)	9 (25.0)

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

N = 36		
ข้อที่	ประเด็นคำถาม	ตอบถูกต้อง (ร้อยละ)
14	การจัดการบริการสิ่งอำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยว ไม่มีความจำเป็นมากนัก เพราะต้องการให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับความเรียบง่ายและสภาพธรรมชาติดั้งเดิมของแหล่งท่องเที่ยว (เฉลย : การจัดการบริการสิ่งอำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยวเป็นสิ่งสำคัญที่ชุมชนต้องเตรียมไว้ให้พร้อม เพื่อให้นักท่องเที่ยวรู้สึกถึงการต้อนรับที่ดี และเกิดความประทับใจ)	2 (5.6)
15	ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว ทำหน้าที่ให้บริการข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยว	29 (80.6)
16	อาหารเพื่อการท่องเที่ยวเชิงเกษตร หมายถึง สิ่งที่ปรุงขึ้นเพื่อให้นักท่องเที่ยวรับประทานแล้วไม่เป็นโทษต่อร่างกาย โดยใช้วัตถุดิบจากผลิตผลการเกษตรในพื้นที่หรือจากเครือข่ายชุมชน	35 (97.2)
17	ของฝาก คือ สิ่งต่างๆ ที่เก็บรักษาไว้หรือใช้เป็นเครื่องเตือนความจำเกี่ยวกับเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่างๆ (เฉลย : ของฝาก หมายถึง สิ่งของที่นำไปให้แก่ผู้ที่รักและนับถือ ส่วนของที่ระลึก หมายถึง สิ่งต่างๆ ที่เก็บรักษาไว้หรือใช้เป็นเครื่องเตือนความจำเกี่ยวกับเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่างๆ)	10 (27.8)
18	ที่พักแรมสำหรับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร คือ โฮมสเตย์ และฟาร์มสเตย์	29 (80.6)

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

N = 36

ข้อที่	ประเด็นคำถาม	ตอบถูกต้อง (ร้อยละ)
19	โสมสเคย์ หมายถึง ที่พักสำหรับนักท่องเที่ยวที่สร้างขึ้นใหม่แยกจากที่อยู่อาศัยของเกษตรกรเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว และมีสิ่งอำนวยความสะดวกสบายให้แก่นักท่องเที่ยว (เฉลย : โสมสเคย์ หมายถึง บ้านที่อยู่ในชุมชนชนบทที่มีประชาชนในชุมชนเป็นเจ้าของบ้าน และเจ้าของบ้านหรือสมาชิกในครอบครัวอาศัยอยู่ประจำ โดยนักท่องเที่ยวสามารถเข้าพักอาศัยร่วมกับเจ้าของบ้านได้ ซึ่งสมาชิกในบ้านมีความยินดีและเต็มใจที่จะรับนักท่องเที่ยว พร้อมทั้งถ่ายทอดประเพณี วัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่นแก่นักท่องเที่ยว และพานักท่องเที่ยวชมแหล่งท่องเที่ยวและทำกิจกรรมท่องเที่ยว)	8 (22.2)
20	การจัดตั้งโสมสเคย์ต้องขออนุญาตหรือแจ้งต่อนายอำเภอในพื้นที่	17 (47.2)

หมายเหตุ: ตัวเลขในวงเล็บแสดงค่าร้อยละ ข้อที่ 1- 10 เป็นคำถามในประเด็นแนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ข้อที่ 11-20 เป็นคำถามในประเด็น การจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

จากตารางที่ 4.9 พบว่า เกษตรกรมีความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ดังนี้

เกษตรกรทั้งหมด คือ ร้อยละ 100.0 มีความรู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเป็นการอนุรักษ์อาชีพเกษตรกรรม การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้อย่างสะดวกและปลอดภัยเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางเข้าไปท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวได้ และการนำเที่ยวชมสวนผลไม้เป็นรูปแบบหนึ่งของกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตร ร้อยละ 97.2 มีความรู้ในประเด็นการเตรียมความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรต้องมีการพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องอย่างสม่ำเสมอ และประเด็นอาหารเพื่อการท่องเที่ยวเชิงเกษตร หมายถึง สิ่งปรับปรุงขึ้นเพื่อให้นักท่องเที่ยวรับประทานแล้วไม่เป็นโทษต่อร่างกาย โดยใช้วัตถุดิบจากผลิตผลการเกษตรในพื้นที่หรือจากเครือข่ายชุมชน ร้อยละ 94.4 มีความรู้ในประเด็น การท่องเที่ยวเชิงเกษตรหมายถึง การท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นกิจกรรมการเกษตร นักท่องเที่ยวสามารถเข้ามาสัมผัสชีวิตของเกษตรกร มีการเยี่ยมชมกิจกรรมทางการเกษตร และอาจร่วมกิจกรรมนั้นด้วย ร้อยละ 91.7 มีความรู้ในประเด็นทิวทัศน์ ความประทับใจจาก

ลมฟ้าอากาศ วิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของชุมชน และกิจกรรมทางการท่องเที่ยว เป็นสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้อยากเดินทางเข้าไปท่องเที่ยว และ ร้อยละ 80.6 มีความรู้ในประเด็นศูนย์บริการนักท่องเที่ยวทำหน้าที่ให้บริการข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยว และที่พักแรมสำหรับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร คือ โฮมสเตย์ และฟาร์มสเตย์

เกษตรกรยังขาดความรู้ในประเด็นประเภทของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร การเตรียมความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร การจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกและกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร การจัดการอาหาร เครื่องดื่มและของฝาก และประเด็นแนวคิดเกี่ยวกับที่พักแรมในการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ตารางที่ 4.10 ระดับความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกร

N = 36		
รายการ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ระดับคะแนนความรู้ (คะแนน)		
คะแนน 1 - 4	1	2.8
คะแนน 5 -8	4	11.1
คะแนน 9 - 12	16	44.4
คะแนน 12 - 16	13	36.1
คะแนน 17 - 20	2	5.6
ค่าต่ำสุด = 4 ค่าสูงสุด = 17 ค่าเฉลี่ย = 11.56		
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 2.971		

จากตารางที่ 4.10 พบว่า เกษตรกรมีระดับความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ดังนี้ คือ เกษตรกร มีความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับ ปานกลาง ร้อยละ 44.4 รองลงมา เกษตรกร มีความรู้ในระดับ มาก ร้อยละ 36.1 และเกษตรกร มีความรู้ในระดับ น้อย มากที่สุด และน้อยที่สุด ร้อยละ 11.1 5.6 และ 2.8 ตามลำดับ โดยเกษตรกรมีระดับคะแนนความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในระดับปานกลาง (โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ย 11.56)

ส่วนที่ 3 ความต้องการการส่งเสริมสวนสับปะรดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

จากการศึกษาความต้องการการส่งเสริมสวนสับปะรดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรผู้ปลูกสับปะรดในอำเภอดง จังหวัดภูเก็ตได้แก่ ความรู้ ช่องทาง และวิธีการส่งเสริม

ตารางที่ 4.11 ความต้องการการส่งเสริมด้านความรู้ในการส่งเสริมสวนสับปะรดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในอำเภอดง จังหวัดภูเก็ต ของเกษตรกร

N = 36

ประเด็นความรู้	ระดับความต้องการการส่งเสริม(คน) (ร้อยละ)					ค่าเฉลี่ย	S.D.	ความหมาย
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
1.ความหมายของการ ท่องเที่ยวเชิงเกษตร	11 (30.6)	5 (13.9)	13 (36.1)	5 (13.9)	2 (5.6)	2.50	1.231	น้อย
2.องค์ประกอบของ การท่องเที่ยวเชิง เกษตร	6 (16.7)	14 (38.9)	9 (25.0)	4 (11.1)	3 (8.3)	2.56	1.157	น้อย
3.ความสำคัญของการ ท่องเที่ยวเชิงเกษตร	9 (25.0)	11 (30.6)	2 (5.6)	11 (30.6)	3 (8.2)	2.67	1.373	ปานกลาง
4.ประเภทของแหล่ง ท่องเที่ยวเชิงเกษตร	5 (13.9)	8 (22.2)	5 (5)	15 (41.7)	3 (8.3)	3.08	1.251	ปานกลาง
5.ปัจจัยสำคัญของ แหล่งท่องเที่ยวเชิง เกษตร	3 (8.3)	7 (19.5)	6 (16.7)	8 (22.2)	12 (33.3)	3.53	1.362	มาก
6.รูปแบบการ ท่องเที่ยวเชิงเกษตร	1 (2.8)	6 (16.7)	9 (25.0)	11 (30.5)	9 (25.0)	3.58	1.131	มาก
7.การเตรียมความ พร้อมของแหล่ง ท่องเที่ยวเชิงเกษตร	2 (5.6)	4 (11.1)	12 (33.3)	9 (25.0)	9 (25.0)	3.53	1.158	มาก

ตารางที่ 4.11 (ต่อ)

N = 36

ประเด็นความรู้	ระดับความต้องการการส่งเสริม (คน)					ค่าเฉลี่ย	S.D.	ความหมาย
	(ร้อยละ)							
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
8.การจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกและกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร	3 (8.3)	4 (11.1)	8 (22.2)	10 (27.8)	11 (30.6)	3.61	1.271	มาก
9.การจัดการอาหาร เครื่องดื่ม ของฝากและของที่ระลึก	4 (11.1)	6 (16.7)	2 (5.6)	8 (22.2)	16 (44.4)	3.72	1.466	มาก
10.แนวคิดเกี่ยวกับที่พักแรมในการท่องเที่ยวเชิงเกษตร	9 (25.0)	6 (16.7)	2 (5.6)	9 (25.0)	10 (27.8)	3.14	1.606	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย/ความหมาย						3.19	1.017	ปานกลาง

หมายเหตุ ประเด็นความรู้ข้อที่ 1- 6 เป็นแนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ประเด็นความรู้ ข้อที่ 7 – 10 เป็นการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

จากตารางที่ 4.11 พบว่า เกษตรกรมีความต้องการการส่งเสริมด้านความรู้ในการส่งเสริมสวนสับปะรดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรมีดังนี้

เกษตรกรมีความต้องการการส่งเสริมด้านความรู้ในการส่งเสริมสวนสับปะรดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในระดับมาก ได้แก่ ประเด็นการจัดการอาหาร เครื่องดื่ม ของฝากและของที่ระลึก ประเด็นการจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกและกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ประเด็นรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยค่าเฉลี่ย 3.72 3.61 และ 3.58 ตามลำดับ มีความต้องการในประเด็นปัจจัยสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรและประเด็นการเตรียมความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.53 เท่าๆ กัน

มีความต้องการการส่งเสริมด้านความรู้ในการส่งเสริมสวนสับปะรดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในระดับปานกลาง ได้แก่ ประเด็นแนวคิดเกี่ยวกับที่พักแรมในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรประเด็นประเภทของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร และประเด็นความสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร โดยค่าเฉลี่ย 3.14 3.08 และ 2.67 ตามลำดับ

มีความต้องการการส่งเสริมด้านความรู้ในการส่งเสริมสวนสับปะรดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในระดับน้อย ในประเด็นองค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และประเด็นความหมายของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ค่าเฉลี่ย 2.56 และ 2.50 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.12 ความต้องการความรู้ผ่านช่องทางการส่งเสริมสวนสับปะรดภูเก็ตให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกร

N = 36

ประเด็นความรู้	ระดับความต้องการช่องทางการส่งเสริม (ค่าเฉลี่ย/ความหมาย)					
	สื่อบุคคล			สื่อวิทยุ	สื่อโทรทัศน์	สื่อ
	เจ้าหน้าที่	ผู้นำชุมชน	เกษตรกร			อิเล็กทรอนิกส์
	ส่งเสริม การเกษตร	ผู้นำ	ผู้			(อินเทอร์เน็ต)
1.ความหมายของการ ท่องเที่ยวเชิงเกษตร	3.53 มาก	1.83 น้อย	2.83 ปานกลาง	2.28 น้อย	2.33 น้อย	2.22 น้อย
2.องค์ประกอบของการ ท่องเที่ยวเชิงเกษตร	2.92 ปานกลาง	1.89 น้อย	2.83 ปานกลาง	2.22 น้อย	2.53 น้อย	2.39 น้อย
3.ความสำคัญของการ ท่องเที่ยวเชิงเกษตร	2.81 ปานกลาง	2.08 น้อย	2.83 ปานกลาง	2.75 ปานกลาง	2.64 ปานกลาง	2.67 ปานกลาง
4.ประเภทของแหล่ง ท่องเที่ยวเชิงเกษตร	2.69 ปานกลาง	2.14 น้อย	2.69 ปานกลาง	2.42 น้อย	2.53 น้อย	3.53 มาก
5.ปัจจัยสำคัญของแหล่ง ท่องเที่ยวเชิงเกษตร	2.92 ปานกลาง	2.22 น้อย	2.67 ปานกลาง	2.42 น้อย	2.31 น้อย	2.36 น้อย
6.รูปแบบการท่องเที่ยวเชิง เกษตร	3.61 มาก	2.06 น้อย	2.75 ปานกลาง	2.61 ปานกลาง	2.36 น้อย	2.36 น้อย
7.การเตรียมความพร้อมของ แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร	3.53 มาก	1.89 น้อย	2.83 ปานกลาง	2.33 น้อย	2.69 ปานกลาง	2.31 น้อย
8.การจัดการสิ่งอำนวยความสะดวก และกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร	3.56 มาก	2.08 น้อย	2.67 ปานกลาง	2.67 ปานกลาง	2.58 น้อย	3.56 มาก

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

N = 36

ประเด็นความรู้	ระดับความต้องการช่องทางการส่งเสริม (ค่าเฉลี่ย/ความหมาย)					
	สื่อบุคคล			สื่อวิทยุ	สื่อโทรทัศน์	สื่อ
	เจ้าหน้าที่	ผู้นำชุมชน	เกษตรกร			อิเล็กทรอนิกส์
	ส่งเสริม	ผู้นำ	การเกษตร			(อินเทอร์เน็ต)
9.การจัดการอาหาร เครื่องดื่ม	3.11	2.08	3.08	2.50	2.69	3.53
ของฝากและของที่ระลึก	ปานกลาง	น้อย	ปานกลาง	น้อย	ปานกลาง	มาก
10.แนวคิดเกี่ยวกับที่พักแรม	3.58	1.81	2.86	2.61	2.33	2.25
ในการท่องเที่ยวเชิงเกษตร	มาก	น้อย	ปานกลาง	ปานกลาง	น้อย	น้อย
ค่าเฉลี่ย/ความหมาย	3.23	2.01	2.81	2.48	2.50	2.62
	(1.052)	(0.824)	(1.162)	(1.041)	(0.972)	(1.104)
	ปานกลาง	น้อย	ปานกลาง	น้อย	น้อย	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.12 พบว่า เกษตรกรมีความต้องการความรู้ผ่านช่องทาง การส่งเสริมสวนสับปะรดภูเก็ตให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร มีดังนี้

ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร พบว่า เกษตรกรมีความต้องการความรู้ผ่านช่องทางการส่งเสริมในระดับมากจาก เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร ค่าเฉลี่ย 3.53 มีความต้องการระดับปานกลางจาก เกษตรกรผู้นำ ค่าเฉลี่ย 2.83 และมีความต้องการระดับน้อยจาก สื่อโทรทัศน์ สื่อวิทยุ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ (อินเทอร์เน็ต) และผู้นำชุมชน ค่าเฉลี่ย 2.33 2.28 2.22 และ 1.83 ตามลำดับ

องค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร พบว่า เกษตรกรมีความต้องการความรู้ผ่านช่องทางการส่งเสริมในระดับมากจาก เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรเกษตรกรผู้นำ สื่อโทรทัศน์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ (อินเทอร์เน็ต) และสื่อวิทยุ ค่าเฉลี่ย 2.92 2.83 2.53 2.39 และ 2.22 ตามลำดับ มีความต้องการน้อยจาก ผู้นำชุมชน ค่าเฉลี่ย 1.89

ความสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร พบว่า เกษตรกรมีความต้องการความรู้ผ่านช่องทางการส่งเสริมในระดับปานกลางจาก เกษตรกรผู้นำ เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร และสื่อวิทยุ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ (อินเทอร์เน็ต) และ สื่อโทรทัศน์ ค่าเฉลี่ย 2.83 2.81 2.75 2.67 และ 2.64 ตามลำดับและมีความต้องการระดับน้อยจาก ผู้นำชุมชน ค่าเฉลี่ย 2.08

ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร พบว่า เกษตรกรมีความต้องการความรู้ผ่านช่องทางการส่งเสริมในระดับมากจาก สื่ออิเล็กทรอนิกส์ (อินเทอร์เน็ต) ค่าเฉลี่ย 3.53 มีความต้องการระดับปานกลางจาก เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร และเกษตรกรผู้นำ ค่าเฉลี่ย 2.69 จากสื่อโทรทัศน์ ค่าเฉลี่ย 2.53 และมีความต้องการระดับน้อยจาก สื่อวิทยุ และผู้นำชุมชน ค่าเฉลี่ย 2.42 และ 2.14 ตามลำดับ

ปัจจัยสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร พบว่า เกษตรกรมีความต้องการความรู้ผ่านช่องทางการส่งเสริมในระดับปานกลางจาก เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร และเกษตรกรผู้นำ ค่าเฉลี่ย 2.92 และ 2.67 ตามลำดับ และมีความต้องการระดับน้อยจาก สื่อวิทยุ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ (อินเทอร์เน็ต) สื่อโทรทัศน์ และผู้นำชุมชน ค่าเฉลี่ย 2.42 2.36 2.31 และ 2.22 ตามลำดับ

รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงเกษตร พบว่า เกษตรกรมีความต้องการความรู้ผ่านช่องทางการส่งเสริมในระดับมากจาก เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร ค่าเฉลี่ย 3.61 มีความต้องการระดับปานกลางจาก เกษตรกรผู้นำ และ สื่อวิทยุ ค่าเฉลี่ย 2.75 และ 2.61 ตามลำดับและมีความต้องการระดับน้อยจาก สื่อโทรทัศน์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ (อินเทอร์เน็ต) เท่าๆ กัน ค่าเฉลี่ย 2.36 และจาก ผู้นำชุมชน ค่าเฉลี่ย 2.06

การเตรียมความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร พบว่า เกษตรกรมีความต้องการความรู้ผ่านช่องทางการส่งเสริมในระดับมากจาก เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร ค่าเฉลี่ย 3.53 มีความต้องการระดับปานกลางจาก เกษตรกรผู้นำ และสื่อโทรทัศน์ ค่าเฉลี่ย 2.83 และ 2.36 ตามลำดับ มีความต้องการระดับน้อยจาก สื่อวิทยุ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ (อินเทอร์เน็ต) และผู้นำชุมชน ค่าเฉลี่ย 2.33 2.31 และ 1.89 ตามลำดับ

การจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกและกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร พบว่า เกษตรกรมีความต้องการความรู้ผ่านช่องทางการส่งเสริมในระดับมากจาก เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร และ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ (อินเทอร์เน็ต) ค่าเฉลี่ย 3.56 เท่าๆ กัน มีความต้องการระดับปานกลางจาก เกษตรกรผู้นำ และ สื่อวิทยุ ค่าเฉลี่ย 2.67 เท่าๆ กัน และมีความต้องการระดับน้อยจาก สื่อโทรทัศน์ และผู้นำชุมชน ค่าเฉลี่ย 2.58 และ 2.08 ตามลำดับ

การจัดการอาหาร เครื่องดื่ม ของฝากและของที่ระลึก พบว่า เกษตรกรมีความต้องการความรู้ผ่านช่องทางการส่งเสริมในระดับมากจาก สื่ออิเล็กทรอนิกส์ (อินเทอร์เน็ต) ค่าเฉลี่ย 3.53 มีความต้องการระดับปานกลางจาก เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร เกษตรกรผู้นำ และสื่อโทรทัศน์ ค่าเฉลี่ย 2.69 2.50 และ 2.08 ตามลำดับ และมีความต้องการระดับน้อยจาก สื่อวิทยุ และผู้นำชุมชน ค่าเฉลี่ย 2.50 และ 2.08 ตามลำดับ

แนวคิดเกี่ยวกับที่พักรวมในการท่องเที่ยวเชิงเกษตร พบว่า เกษตรกรมีความต้องการความรู้ผ่านช่องทางการส่งเสริมในระดับมากจาก เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร ค่าเฉลี่ย 3.58 มีความต้องการระดับปานกลางจาก เกษตรกรผู้นำ และสื่อวิทยุ ค่าเฉลี่ย 2.86 และ 2.61 ตามลำดับ และมีความต้องการระดับน้อยจาก สื่อโทรทัศน์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ (อินเทอร์เน็ต) และผู้นำชุมชน ค่าเฉลี่ย 2.33 2.25 และ 1.81 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.13 ความต้องการวิธีการส่งเสริมสวนสับปะรดภูเก็ตให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกร

N = 36

ประเด็น	ระดับความต้องการวิธีการส่งเสริมสวนสับปะรดภูเก็ตให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร			
	การประชุมกลุ่ม	การฝึกอบรม	การสาธิต	ทัศนศึกษา
1.ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร	3.00	2.86	2.83	2.69
	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
2.องค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร	2.89	2.89	2.53	2.83
	ปานกลาง	ปานกลาง	น้อย	ปานกลาง
3.ความสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร	2.72	3.03	2.58	2.69
	ปานกลาง	ปานกลาง	น้อย	ปานกลาง
4.ประเภทของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร	3.00	2.78	2.69	2.92
	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
5.ปัจจัยสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร	2.94	2.56	2.92	3.03
	ปานกลาง	น้อย	ปานกลาง	ปานกลาง
6.รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงเกษตร	2.61	3.03	2.81	2.89
	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
7.การเตรียมความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร	3.56	2.94	2.89	2.92
	มาก	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
8.การจัดการสิ่งแวดล้อมความสะดวกและ กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร	3.03	2.94	3.58	3.61
	ปานกลาง	ปานกลาง	มาก	มาก
9.การจัดการอาหาร เครื่องดื่ม ของฝากและ ของที่ระลึก	2.64	3.58	2.89	3.64
	ปานกลาง	มาก	ปานกลาง	มาก

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

N = 36

ประเด็น	ระดับความต้องการวิธีการส่งเสริมสวนสับปะรดให้ป็นแหล่ง			
	ท่องเที่ยวเชิงเกษตร			
	การประชุมกลุ่ม	การฝึกอบรม	การสาธิต	ทัศนศึกษา
10.แนวคิดเกี่ยวกับที่พักแรมในการ ท่องเที่ยวเชิงเกษตร	2.86	2.97	2.75	3.69
	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	มาก
ค่าเฉลี่ย/ความหมาย	2.96	3.01	2.85	3.09
	(1.152)	(1.171)	(1.120)	(1.109)
	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.13 พบว่า เกษตรกรมีระดับความต้องการวิธีการส่งเสริมสวนสับปะรดให้ป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร โดยการประชุมกลุ่มระดับมาก ในประเด็น การเตรียมความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร การจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกและกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และประเภทของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ค่าเฉลี่ย 3.56 3.03 3.00 และ 3.00 ตามลำดับ

เกษตรกรมีระดับความต้องการวิธีการส่งเสริมสวนสับปะรดให้ป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยการฝึกอบรมระดับมาก ในประเด็น การจัดการอาหาร เครื่องดื่ม ของฝากและของที่ระลึก ความสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ค่าเฉลี่ย 3.58 3.03 และ 3.03 ตามลำดับ

เกษตรกรมีระดับความต้องการวิธีการส่งเสริมสวนสับปะรดให้ป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยการสาธิตระดับมากในประเด็น การจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกและกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร การเตรียมความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร และการจัดการอาหาร เครื่องดื่ม ของฝากและของที่ระลึก ค่าเฉลี่ย 3.58 2.89 และ 2.89 ตามลำดับ

เกษตรกรมีระดับความต้องการวิธีการส่งเสริมสวนสับปะรดให้ป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยการทัศนศึกษาระดับมาก ในประเด็นแนวคิดเกี่ยวกับที่พักแรมในการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ประเด็นการจัดการอาหาร เครื่องดื่ม ของฝากและของที่ระลึก และประเด็นการจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกและกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ค่าเฉลี่ย 3.69 3.64 และ 3.61 ตามลำดับ

สรุป การศึกษาระดับความรู้ของเกษตรกร พบว่าเกษตรกรมีความต้องการการส่งเสริมด้านความรู้ในการส่งเสริมสวนสับปะรดให้ป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในระดับมาก ได้แก่ ประเด็นการจัดการอาหาร เครื่องดื่ม ของฝากและของที่ระลึก ประเด็นการจัดการสิ่งอำนวยความสะดวก

สะดวกและกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ประเด็นรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ค่าเฉลี่ย 3.72 3.61 และ 3.58 ตามลำดับ มีความต้องการในประเด็นปัจจัยสำคัญของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรและประเด็นการเตรียมความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ค่าเฉลี่ย 3.53 เท่ากัน มีความต้องการส่งเสริมด้านความรู้ในการส่งเสริมสวนสับปะรดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในระดับปานกลาง ได้แก่ ประเด็นแนวคิดเกี่ยวกับที่พักแรมในการท่องเที่ยวเชิงเกษตรประเด็นประเภทของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร และประเด็นความสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ค่าเฉลี่ย 3.14 3.08 และ 2.67 ตามลำดับ

การศึกษาความต้องการความรู้ผ่านช่องทางในการส่งเสริมสวนสับปะรดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร พบว่า เกษตรกรมีความต้องการความรู้ทุกประเด็นผ่านช่องทาง เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร เกษตรกรผู้นำ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (อินเทอร์เน็ต) ในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.23 2.81 และ 2.62 ตามลำดับ มีความต้องการในระดับน้อยจาก สื่อโทรทัศน์ สื่อวิทยุ และผู้นำชุมชนและ 2.50 2.48 และ 2.01 ตามลำดับ

เกษตรกรมีความต้องการวิธีการส่งเสริมสวนสับปะรดให้เกิดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรทั้ง 4 รูปแบบ ในระดับปานกลาง ได้แก่ การทัศนศึกษา การฝึกอบรม การประชุมกลุ่ม และการสาธิตค่าเฉลี่ย 3.08 3.01 2.96 และ 2.85 ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการพัฒนาสวนสับปะรดให้เกิดเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

จากการศึกษาปัญหา อุปสรรค และแนวทางการพัฒนาสวนสับปะรดให้เกิดเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรในอำเภอดงหลวง จังหวัดสุโขทัย ในประเด็นเรื่องการพัฒนาสวนสับปะรดให้เกิดเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร มีผลดังตารางที่ 4.14– 4.16 ดังนี้

4.1 สิ่งที่ต้องปรับปรุงและพัฒนาเพื่อให้สวนสับปะรดเกิดเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ได้แก่ การคมนาคมการอำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยว สาธารณูปโภค ความสะอาดเรียบร้อยของสวน และความพร้อมของเจ้าของสวน

ตารางที่ 4.14 สิ่งที่ต้องปรับปรุงและพัฒนาเพื่อให้สวนสับปะรดภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกร

ที่	ประเด็น	ร้อยละ	ลำดับ
1	การคมนาคม	33.3	2
2	การอำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยว/สาธารณูปโภค	25.0	4
3	ความสะอาดเรียบร้อยของสวน	41.7	1
4	ความพร้อมของเจ้าของสวน	27.8	3

จากตารางที่ 4.14 พบว่า เกษตรกรมีสิ่งที่ต้องปรับปรุงและพัฒนาเพื่อให้สวนสับปะรดภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรคือ เกษตรกรร้อยละ 41.7 เห็นว่าต้องปรับปรุงและพัฒนาด้านความสะอาดเรียบร้อยของสวน รองลงมา ร้อยละ 33.3 27.8 และ 25.0 คือ การคมนาคม ความพร้อมของเจ้าของสวน และการอำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยวหรือสาธารณูปโภคตามลำดับ

4.2 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาสวนสับปะรดภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร
ได้แก่ ไม่มีพื้นที่เป็นของตนเอง การตลาด การถือครองที่ดิน พื้นที่ปลูกไม่แน่นอนหรือไม่ต่อเนื่อง การนำสับปะรดจากจังหวัดอื่นมาจำหน่ายทำให้ราคาตก ขาดการรวมกลุ่มหรือกลุ่มไม่เข้มแข็ง การเดินทางลำบากหรือระยะทางไกล

ตารางที่ 4.15 ปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาสวนสับปะรดภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกร

ที่	ประเด็น	ร้อยละ	ลำดับ
1	ไม่มีพื้นที่เป็นของตนเอง	2.8	6
2	การตลาด	27.8	2
3	การถือครองที่ดิน	5.6	5
4	พื้นที่ปลูกไม่แน่นอน/ไม่ต่อเนื่อง	13.9	3
5	การนำสับปะรดจากจังหวัดอื่นมาจำหน่ายทำให้ราคาตกต่ำ	33.3	1
6	ขาดการรวมกลุ่ม/กลุ่มไม่เข้มแข็ง	2.8	6
7	การเดินทางลำบาก/ไกล	11.1	4

จากตารางที่ 4.15 พบว่า เกษตรกรมีปัญหาและอุปสรรคในการพัฒนาสวนสับปะรด ภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรคือ การนำสับปะรดจากจังหวัดอื่นมาจำหน่าย ทำให้ราคาตกต่ำ ร้อยละ 33.3 ปัญหาด้านการตลาด ร้อยละ 27.8 ปัญหาพื้นที่ปลูกไม่แน่นอนหรือไม่ต่อเนื่อง ร้อยละ 13.9 ปัญหาการเดินทางลำบากและระยะทางไกล ร้อยละ 11.1 ปัญหาการถือครองที่ดิน ร้อยละ 5.6 และปัญหาไม่มีพื้นที่เป็นของตนเองและขาดการรวมกลุ่มหรือกลุ่มไม่เข้มแข็ง ร้อยละ 2.8 เท่าๆ กัน

4.3 แนวทางการพัฒนาสวนสับปะรดภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

การศึกษาแนวทางการพัฒนาสวนสับปะรดภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรในอำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต แสดงตามตารางที่ 4.16 ดังนี้

ตารางที่ 4.16 แนวทางการพัฒนาสวนสับปะรดภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกร

ที่	ประเด็น	ร้อยละ	ลำดับ
1	พัฒนาเกษตรกรเจ้าของสวน	26.6	2
2	พัฒนาสวนสับปะรดให้มีความพร้อม	40.8	1
3	การสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆ	15.8	4
4	การประชาสัมพันธ์	17.1	3

จากตารางที่ 4.16 พบว่า เกษตรกรมีความคิดเห็นว่า แนวทางการพัฒนาสวนสับปะรด ภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกร ดังนี้ คือ ต้องพัฒนาสวนสับปะรดให้มีความพร้อม ร้อยละ 40.8 รองลงมา คือ พัฒนาเกษตรกรเจ้าของสวน พัฒนาการประชาสัมพันธ์ และขอสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆ ร้อยละ 26.6 17.1 และ 15.8 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามผู้นำชุมชน ตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และตัวแทนส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวสวนสับปะรด

ผลการศึกษาจากแบบสอบถามผู้นำชุมชน ตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และตัวแทนส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวสวนสับปะรดภูเก็ต อำเภอดงจังหวัดภูเก็ต จำนวน 18 ราย สรุปได้ดังนี้

1. การดำเนินการจัดการท่องเที่ยวสวนสับปะรดภูเก็ต

การศึกษาดำเนินการจัดการท่องเที่ยวสวนสับปะรดภูเก็ต ของผู้นำชุมชน ตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และตัวแทนส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวสวนสับปะรดภูเก็ต อำเภอดง จังหวัดภูเก็ต พบว่า ผู้นำชุมชน ตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และตัวแทนส่วนราชการที่เกี่ยวข้องทั้งหมดไม่มีการดำเนินการจัดการท่องเที่ยวสวนสับปะรดภูเก็ต

2. บทบาทหน้าที่และการประสานแผนงานนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวสวนสับปะรดภูเก็ตกับนโยบายของส่วนกลาง ของผู้นำชุมชน ตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และตัวแทนส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวสวนสับปะรดภูเก็ต อำเภอดง จังหวัดภูเก็ต

แสดงตามตารางที่ 4.17 ดังนี้

ตารางที่ 4.17 บทบาทหน้าที่และการประสานแผนงานนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวสวน
สับปะรดภูเก็ตกับนโยบายของส่วนกลาง ของผู้นำชุมชน ตัวแทนองค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่น และตัวแทนส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง

ที่	ประเด็น	จำนวน	ร้อยละ
1	มีการบูรณาการแผนงานร่วมกับพื้นที่/หน่วยงานอื่น ๆ	14	77.8
2	ให้ความรู้ด้านการปลูก ดูแลรักษา และตรวจรับรองคุณภาพ สับปะรด โดยออกไปรับรอง GAP พืชให้ สำหรับเกษตรกรที่ เข้าร่วมโครงการ	2	11.1
3	สนับสนุนให้เกษตรกรผู้รับการสงเคราะห์ปลูกสับปะรดใน สวนยางพาราเพื่อเป็นรายได้เสริม	1	5.6
4	สอดคล้องกับนโยบายรัฐบาลในการส่งเสริมการท่องเที่ยว ไทย ปี 2558	1	5.6

จากตารางที่ 4.17 พบว่า ผู้นำชุมชน ตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และ ตัวแทน
ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง มีการบูรณาการแผนงานร่วมกับพื้นที่หรือหน่วยงานอื่น ๆ จำนวน 14 ราย
คิดเป็นร้อยละ 77.8 ให้ความรู้ด้านการปลูก ดูแลรักษา และตรวจรับรองคุณภาพสับปะรด โดยออก
ไปรับรอง GAP พืชให้ สำหรับเกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการ จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.1
สนับสนุนให้เกษตรกรผู้รับการสงเคราะห์ปลูกสับปะรดในสวนยางพาราเพื่อเป็นรายได้เสริม
จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.6 สอดคล้องกับนโยบายรัฐบาลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย
ปี 2558 โดยท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นหนึ่งในรูปแบบการท่องเที่ยว จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.6

3. สถานการณ์การท่องเที่ยวสวนสับปะรดภูเก็ตในอำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต

ยังไม่มีมีการดำเนินการท่องเที่ยวสวนสับปะรดภูเก็ต เนื่องจากเกษตรกรส่วนใหญ่
ไม่ได้ปลูกสับปะรดในพื้นที่ของตนเอง และส่วนใหญ่ปลูกแซมในสวนยางพารา จึงจัดการเป็น
แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรได้ค่อนข้างยาก

4. ปัจจัยที่ทำให้สวนสับปะรดภูเก็ตในอำเภอถลางพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร
ผลการศึกษาแสดงตามตารางที่ 4.18 ดังนี้

ตารางที่ 4.18 ปัจจัยที่ทำให้สวนสับปะรดภูเก็ตในอำเภอถลางพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

ที่	ประเด็น	จำนวน	ร้อยละ
1	ความพร้อมของเกษตรกร	8	44.4
2	ปริมาณผลผลิตและความสมบูรณ์ของสวนสับปะรด	8	44.4
3	การส่งเสริมของเจ้าหน้าที่รัฐ และการบูรณาการจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	7	38.9
4	การประชาสัมพันธ์ให้เป็นที่รู้จัก	1	5.6
5	แนวโน้มพฤติกรรมนักท่องเที่ยว	1	5.6

ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตารางที่ 4.18 พบว่า ปัจจัยที่ทำให้สวนสับปะรดภูเก็ตในอำเภอถลางพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ได้แก่ ความพร้อมของเกษตรกร จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.4 ความสมบูรณ์ของสวนสับปะรดจำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.4 การส่งเสริมของเจ้าหน้าที่รัฐ และการบูรณาการจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 38.9 การประชาสัมพันธ์ให้เป็นที่รู้จัก จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.6 และแนวโน้มพฤติกรรมนักท่องเที่ยวจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.6

5. ผลกระทบต่อชุมชนอำเภอถลางจากการท่องเที่ยวสวนสับปะรดภูเก็ต
ผลการศึกษาแสดงตามตารางที่ 4.19 ดังนี้

ตารางที่ 4.19 ผลกระทบต่อชุมชนอำเภอถลางจากการท่องเที่ยวสวนสับปะรดภูเก็ต

ประเด็น	จำนวน	ร้อยละ
ด้านเศรษฐกิจ		
ทำให้เศรษฐกิจดีขึ้น สร้างรายได้ให้ชุมชนความเป็นอยู่ดีขึ้น รายได้ครอบครัวเพิ่มขึ้น	18	100
ด้านสังคมและวัฒนธรรม		
เป็นการช่วยเผยแพร่วัฒนธรรมของท้องถิ่น	1	5.6
ทำให้ประชาชนรักถิ่นฐานบ้านเกิดรู้จักความพอเพียง มี ความสามัคคี มีการรวมกลุ่ม	7	38.9
เป็นการอนุรักษ์พืชพรรณสับปะรดภูเก็ตและทำให้เป็นที่ รู้จัก	6	33.3
การช่วยอนุรักษ์วิถีชีวิตของชุมชน คนในชุมชนมีความ ใกล้ชิดกันมากขึ้น	4	22.2
ด้านสิ่งแวดล้อม		
ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทำให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม	4	22.2
ทำให้คนสนใจเรื่องอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมากขึ้นช่วยเพิ่ม พื้นที่สีเขียว	14	77.8

จากตารางที่ 4.19 พบว่า ผลกระทบต่อชุมชนอำเภอถลางจากการท่องเที่ยวสวนสับปะรดภูเก็ต ด้านเศรษฐกิจ ร้อยละ 100 มีความคิดเห็นว่าทำให้เศรษฐกิจดีขึ้น สร้างรายได้ให้ชุมชนความเป็นอยู่ดีขึ้น รายได้ครอบครัวเพิ่มขึ้น

ด้านสังคมและวัฒนธรรม มีความคิดเห็นว่า เป็นการช่วยเผยแพร่วัฒนธรรมของท้องถิ่น จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5.6 มีความคิดเห็นว่าทำให้ประชาชนรักถิ่นฐานบ้านเกิดรู้จักความพอเพียง มีความสามัคคี มีการรวมกลุ่ม จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 38.9 มีความคิดเห็นว่า เป็นการอนุรักษ์พืชพรรณสับปะรดภูเก็ตและทำให้เป็นที่รู้จัก จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3

มีความคิดเห็นว่าเป็นการช่วยอนุรักษ์วิถีชีวิตของชุมชน คนในชุมชนมีความใกล้ชิดกันมากขึ้น จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 22.2

ด้านสิ่งแวดล้อม มีความคิดเห็นว่าการส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทำให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 22.2 มีความคิดเห็นว่าการทำให้อากาศในชุมชนดีขึ้นช่วยเพิ่มพื้นที่สีเขียว จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 77.8

6. การปรับตัวต่อการส่งเสริมและพัฒนากองทุนเพื่อช่วยเหลือเกษตรกร

ผลการศึกษาแสดงตามตารางที่ 4.20 ดังนี้

ตารางที่ 4.20 การปรับตัวต่อการส่งเสริมและพัฒนากองทุนเพื่อช่วยเหลือเกษตรกร

ที่	ประเด็น	จำนวน	ร้อยละ
1	มีการรวมกลุ่มกัน มีการพูดคุยกันในชุมชนเพื่อดำเนินกิจกรรมการ ท่องเที่ยวและเพื่อขอรับการสนับสนุนจากส่วนต่างๆที่เกี่ยวข้อง	9	50.0
2	มีการควบคุมคุณภาพผลผลิตให้มีมาตรฐานพัฒนาสายพันธุ์ สัตว์และผลิตให้เพียงพอต่อความต้องการของตลาด	5	27.8
3	มีการสนับสนุนกิจกรรม ส่งเสริมการประกอบอาชีพนี้ในทุกพื้นที่ที่ มีการปลูกยางพารา	1	5.6
4	เปิดรับฟังข่าวสารจากภายนอก	1	5.6

จากตารางที่ 4.20 พบว่า ผู้นำชุมชน ตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และ ตัวแทนส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง มีความคิดเห็นว่าการปรับตัวต่อการส่งเสริมและพัฒนากองทุนเพื่อช่วยเหลือเกษตรกร ควรมีการรวมกลุ่มกัน มีการพูดคุยกันในชุมชนเพื่อดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวและเพื่อขอรับการสนับสนุนจากส่วนต่างๆที่เกี่ยวข้อง จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 ควรมีการควบคุมคุณภาพผลผลิตให้มีมาตรฐานพัฒนาสายพันธุ์สัตว์และผลิตให้เพียงพอต่อความต้องการของตลาด จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 27.8 ควรมีการสนับสนุนกิจกรรม ส่งเสริมการประกอบอาชีพนี้ในทุกพื้นที่ที่มีการปลูกยางพารา จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5.6 ต้องเปิดรับฟังข่าวสารจากภายนอก จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5.6

7. ปัญหาและอุปสรรคของการพัฒนาสวนสับปะรดภูเก็ตให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว
 ได้จากการเก็บข้อมูลจากผู้นำชุมชน ตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และ ตัวแทนส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง จากการเก็บรวบรวมข้อมูล มีดังนี้ เกษตรกรส่วนใหญ่ไม่มีที่ดินเป็นของตนเอง ทำให้พื้นที่ปลูกลดลง คิดเป็นร้อยละ 55.6 เกษตรกรขาดความพร้อม คิดเป็นร้อยละ 22.2 สับปะรดภูเก็ตยังไม่ค่อยเป็นที่รู้จัก คิดเป็นร้อยละ 11.1 ปริมาณผลผลิตไม่สามารถควบคุมได้ ฤดูกาลเก็บเกี่ยวไม่แน่นอน คิดเป็นร้อยละ 11.1 ขาดการประชาสัมพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 5.6 เกษตรกรอายุมาก คิดเป็นร้อยละ 5.6 ขาดการสนับสนุนของหน่วยงานภาครัฐ คิดเป็นร้อยละ 16.7 มีการแอบอ้างชื่อสับปะรดภูเก็ตเพื่อประโยชน์ทางการค้า คิดเป็นร้อยละ 5.6 ขาดสิ่งอำนวยความสะดวกในการรองรับนักท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 5.6 ขาดการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวในสวนสับปะรด คิดเป็นร้อยละ 5.6 ขาดความรู้แบบองค์รวมในการดำเนินงาน คิดเป็นร้อยละ 5.6

8. ทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวสวนสับปะรดภูเก็ตในอำเภอถลาง ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ของผู้นำชุมชน ตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และ ตัวแทนส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง จากการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ พัฒนาโดยการมีส่วนร่วมของเกษตรกร มีการรวมกลุ่มเพื่อดำเนินกิจกรรม มุ่งเน้นให้เกษตรกรมีบทบาทมากที่สุด พัฒนาตามความต้องการของเกษตรกร มีการบูรณาการจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ในด้านสวนสับปะรดต้องมีการจัดการผลผลิตให้มีคุณภาพ ปรับปรุงสวนสับปะรดให้มีความพร้อมสำหรับต้อนรับนักท่องเที่ยว โดยจัดเป็นแปลงสาธิต มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย

9. การส่งเสริมและสนับสนุนสวนสับปะรดภูเก็ตให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้นำชุมชนในพื้นที่ที่มีการปลูกสับปะรดภูเก็ต และส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง จากการเก็บข้อมูลจากผู้นำชุมชน ตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และตัวแทนส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง จากการเก็บรวบรวมข้อมูล มีการส่งเสริมและสนับสนุน ดังนี้

- 9.1 ประสานกับหน่วยงานภาครัฐ ในการขอรับการสนับสนุน
- 9.2 สนับสนุนให้เพิ่มพื้นที่ปลูกให้มากขึ้นเพื่อจะได้มีการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
- 9.3 กระตุ้นสร้างจิตสำนึกเกษตรกรไม่ให้ใช้สารเคมีในแปลงสับปะรด เพิ่มพื้นที่ปลูก บูรณาการจัดทำแผนของงบประมาณ
- 9.4 สนับสนุนด้านความรู้เรื่องการผลิตสับปะรดภูเก็ต สนับสนุนปัจจัยการผลิตเพื่อพัฒนาคุณภาพผลผลิต
- 9.5 บูรณาการภาคส่วนต่างๆที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยว การรักษาความสะอาด ปลอดภัย รักษาธรรมชาติ
- 9.6 ส่งเสริมให้เกษตรกรชาวสวนยาง ปลูกสับปะรดเป็นพืชแซม

9.7 การให้ความรู้ในการให้บริการและพัฒนาให้เข้าสู่มาตรฐานคุณภาพท่องเที่ยวเชิงเกษตร ตามเกณฑ์ที่กรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬารับรอง

9.8 ประชาสัมพันธ์ ส่งเสริมให้ความรู้ ส่งเสริมด้านการตลาด พัฒนาผลิตภัณฑ์จากสับปะรด

9.9 ประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง กรณีที่เกษตรกรมาขอความช่วยเหลือ

10) ข้อเสนอแนะ จากการสัมภาษณ์ของเกษตรกร และผู้นำชุมชน ตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และตัวแทนส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง และการทบทวนวรรณกรรมต่าง ๆ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ มีดังนี้

10.1 ประชาสัมพันธ์สับปะรดภูเก็ตให้เป็นที่รู้จักโดยเน้นในเรื่องของเอกลักษณ์สับปะรดภูเก็ต และการเป็นพืชสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ (GI)

10.2 มีการอบรมถ่ายทอดความรู้เรื่องการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ให้แก่เกษตรกรและบุคลากรที่เกี่ยวข้อง โดยเนื้อหาที่ถ่ายทอดตรงกับความต้องการของเกษตรกร

10.3 มีการบูรณาการระหว่างหน่วยงานทั้งภาครัฐ และเอกชน

10.4 สวนสับปะรดที่จะจัดทำเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรต้องมีความพร้อมเส้นทางคมนาคมสะดวก มีความปลอดภัย

10.5 มีการจัดทำทะเบียนผู้ปลูกสับปะรดเพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในการบริหารจัดการในอนาคต

10.6 ส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มกันอย่างเข้มแข็ง

สรุป แนวทางการพัฒนาสวนสับปะรดภูเก็ตให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว

จากการศึกษาวิจัย เรื่อง ความต้องการการส่งเสริมให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของสวนสับปะรดภูเก็ต อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และนำผลการวิจัยที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล จากเกษตรกรผู้ปลูกสับปะรดภูเก็ต ผู้นำชุมชน ตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และตัวแทนส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง มาสังเคราะห์และกำหนดเป็นแนวทางการพัฒนาสวนสับปะรดภูเก็ตให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว ดังนี้

1. พัฒนาตัวเกษตรกรในด้านความรู้เรื่องการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในประเด็นประเภทของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร การเตรียมความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร การจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกและกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร การจัดการอาหาร เครื่องดื่ม และของฝาก และประเด็นแนวคิดเกี่ยวกับที่พักแรมในการท่องเที่ยวเชิงเกษตร โดยผ่านช่องทางเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร เกษตรกรผู้นำ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (อินเทอร์เน็ต)

โดยใช้วิธีการส่งเสริม คือ การทัศนศึกษา การฝึกอบรม การประชุมกลุ่มและการสาธิต

2. ส่งเสริมให้เกษตรกรผู้ปลูกสับปะรดภูเก็ตมีการรวมกลุ่มกันอย่างเข้มแข็ง โดยการจดทะเบียนวิสาหกิจชุมชน มีการจัดทำฐานข้อมูลของผู้ปลูกสับปะรดภูเก็ต

3. พัฒนาเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ในด้านความรู้เรื่องการท่องเที่ยวเชิงเกษตร เพื่อทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาให้แก่เกษตรกรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. พัฒนาสวนสับปะรดภูเก็ตให้มีความพร้อมเพื่อรองรับการท่องเที่ยว มีปฏิทินการผลิตที่ชัดเจน ผลผลิตมีคุณภาพ ปรับปรุงเส้นทางคมนาคมให้มีความสะดวก มีสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ป้ายบอกทาง ห้องน้ำ เป็นต้น

5. จัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรให้หลากหลาย เช่น ชุมถ้ำยุรูป การจำหน่ายสินค้าที่ระลึก การสาธิตการเก็บเกี่ยวสับปะรด การนำชมแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ในบริเวณใกล้เคียง

6. มีการบูรณาการระหว่างหน่วยงานทั้งภาครัฐ และเอกชน โดยเฉพาะบริษัทนำเที่ยว เพื่อนำนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวชมสวนสับปะรดภูเก็ต

7. ส่งเสริมให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรประเภทแหล่งผลิตหรือพื้นที่เฉพาะทางการเกษตร ในลักษณะแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรเฉพาะราย เนื่องจากแปลงปลูกสับปะรดภูเก็ตแต่ละแปลงอยู่ห่างกัน

8. ประชาสัมพันธ์สับปะรดภูเก็ตให้เป็นที่รู้จักโดยเน้นในเรื่องของเอกลักษณ์สับปะรดภูเก็ต และการเป็นพืชสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ (GI) ผ่านทางสื่อมวลชน

